

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobců: a) E. O., b) A. S.** obou zastoupených Mgr. Liborem Čechem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Malé náměstí 112, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3,** o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 177/2003 – 36, 30 Az 178/2003 – 33 ze dne 21. 5. 2004,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti žalobkyně ad a) **se zastavuje.**

II. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 177/2003 – 36, 30 Az 178/2003 – 33 ze dne 21. 5. 2004 **se** ohledně žalobce b) **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-2729/VL-11-P05-2002 a OAM-2730/VL-11-P05-2002 ze dne 26. 6. 2003. Těmito správními rozhodnutími nebyl žalobcům udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“ nebo „ZA“) a bylo vysloveno, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 ZA. Soud po přezkoumání uvedených správních rozhodnutí v mezích

uplatněných žalobních bodů dospěl ve spojeném řízení k závěru, že žaloby důvodné nejsou. Soud předně považoval námitky procesního pochybení ze strany správního orgánu za příliš obecné na to, aby mohly být přezkoumány. Soud nicméně shledal, že v řízení před žalovaným nedošlo k žádnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Soud pak na straně žalobců neshledal existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 ZA. Intenzita ataků proti žalobci b) nebyla podle soudu natolik velká, aby tyto útoky mohly být bez dalšího považovány za pronásledování ve smyslu azylového zákona, resp. aby mohly vyvolat z takového pronásledování odůvodněný strach. Z výpovědí žalobce b) jednoznačně nevyplynulo, že by jeho konflikt s policií v roce 2001 byl prvotně vyvolán jeho kavkazským vzezřením. Následné oznámení navíc bylo orgány prokuratury prošetřováno, avšak spáchání trestného činu některým z policistů se nepodařilo prokázat. V případě incidentu s podpálením dveří žalobce b) vyjádřil domněnku, že jej měly na svědomí nacionalisticky laděné organizace skinheadů a barkašovců, žádnou konkrétní povědomost o pachatelích činu však neměl. Jestliže mu byla odmítnuta pomoc ze strany místní policie, měl se žalobce b) obrátit na nadřízené policejní složky, prokuraturu nebo soud. Pokud tak neučinil, nevyužil všech možností ochrany před jednáním soukromých osob, které mu právní řád jeho země poskytuje, a za takové situaci nelze toto jednání podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu podle 12 ZA. Na udělení azylu podle § 14 ZA není podle krajského soudu právní nárok a krajský soud neshledal překročení mezí správního uvážení ze strany správního orgánu, a tedy ani nezákonnost výroků o neudělení tohoto druhu azylu žalobcům. Krajský soud neshledal ani nesprávnost výroků o neexistenci překážek vycestování ve smyslu § 91 ZA, když vycházel z informací obsažených ve správním spise a uváděných žalobci v soudním řízení. Krajský soud v Hradci Králové tedy v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žaloby žalobců zamítl jako nedůvodné.

V kasační stížnosti žalobci dovozují existenci důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle žalobců měl žalovaný ve správním řízení porušit § 3 odst. 3 a 4 a 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“ nebo „SŘ“). V této souvislosti odkázali na skutkové důvody porušení zákona, které mají podle nich vyplynout z jejich žádosti o azyl, protokolů o pohovorech a ostatního spisového materiálu, který se vztahuje k jejich žádosti o udělení azylu. Žalobce b) je dále přesvědčen, že ve své vlasti byl vystaven takovým atakům, že je jejich intenzita srovnatelná s pronásledováním ve smyslu azylového zákona. Žalobci tedy měli z pronásledování důvodný strach. Žalobci si podle svých slov uvědomují, že mohli využít veškeré prostředky, které jim právní řád země původu umožňuje, avšak z důvodu uvedených obav věc řešili odjezdem ze země. Jsou nadále přesvědčeni, že jim měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 ZA. Pokud jde o výrok o neexistenci překážek vycestování, poukazují žalobci na svou obavu z návratu do vlasti s odkazem na tvrzení, že bezpečnostní situace v zemi není „nejpříznivější“. Domnívají se navíc, že by v zemi nemohli využít všech zákonných prostředků k ochraně svých práv. Z uvedených důvodů žalobci navrhli Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádali o přiznání odkladného účinku jejich kasační stížnosti; domnívají se totiž, že pro přiznání odkladného účinku jsou splněny zákonné předpoklady.

Podáním doručeným dne 13. 1. 2005 Nejvyššímu správnímu soudu žalobkyně a) vzala svou kasační stížnost v plném rozsahu zpět. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. řízení o její kasační stížnosti v tomto rozsahu zastavil a v dalším řízení se zabýval pouze důvodností kasační stížností žalobce b) (dále jen „stěžovatel“).

Ze správního spisu vztahujícímu se k rozhodnutí, kterým nebyl udělen azyl stěžovateli, Nejvyšší správní soud zjistil, že žádost o udělení azylu byla stěžovatelem podána dne 25. 5. 2002 a pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl se stěžovatelem proveden dne 28. 6. 2002 v pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí. Pohovor byl veden v ruském jazyce za přítomnosti tlumočníka. Ve správním řízení stěžovatel za důvod své žádosti o azyl označil potíže s policií a národnostní problémy v zemi původu. Po celou dobu jeho pobytu v Moskvě, tj. od roku 1998, jej zastavovala milice kvůli jeho „tmavému", resp. kavkazskému vzezření. Problémy měl rovněž se skinheady, kteří měli kousek od jeho bydliště své centrum. Na podzim roku 2001 jej zastavila milice a kontrolovala doklady. Chtěla po něm bezdůvodně peníze, avšak on nezaplatil, nevěděl za co. Za to jej měli příslušníci milice zbít. Milice jej urážela a snažila se jej vyprovokovat, aby řekl něco, za co by jej potom mohli obvinit. Se stížností na postup policie se obrátil na prokuraturu, ta případ vyšetřovala, ale pak mu bylo sděleno, že případ se odkládá, neboť se nepodařilo prokázat trestný čin. Počátkem roku 2002 mu začali vyhrožovat neznámí lidé. To vyvrcholilo incidentem, kdy mu byly spáleny domovní dveře a kdy byl varován, že „příště je řada na něm". Když tuto událost hlásil na milici, vysmáli se mu s tím, že si dveře zapálil v opilosti sám. Na jednání skinheadů a barkašovců (podle vyjádření stěžovatele nelegálního polofašistického a polovojenského seskupení) si stěžovatel stěžoval, ale nemělo to smysl. Stěžovatel měl za to, že většina jejich členů pracuje v řadách milice a večer chodí na shromáždění organizace. Tyto osoby se podle stěžovatele veřejně prezentují, pořádají pogromy na příslušníky kavkazských národností, vyhánějí je, na tržištích podpalují jejich stánky. Když je hlášena jejich veřejná akce, neruští obyvatelé se snaží schovat a nevycházet. Jejich programovým cílem je vyhnat neruské národnosti z Ruska. Stěžovatel viděl několik osob jak v pozici policistů, tak večer na shromáždění uvedené organizace. Jindy je podle něj možné vidět milicionáře v uniformě, jak se na ulici objímá a vítá s jiným členem organizace v civilu. Barkašovci a skinheadi jej pronásledovali pravidelně, vždy však pouze verbálně. Celá situace je podle něj podporována všeobecnou hysterií vůči obyvatelům kavkazských národností spojenou, resp. následující po teroristických útocích. Pro případ návratu do země se obává, že by jej i jeho ženu mohli nacionalisté nebo příslušníci milice zabít. V protokolu o pohovoru jsou zaznamenány některé otázky pracovnice žalovaného, mimo jiné: „Nemyslíte, že pokud by se Vás chtěli 'zbavit' v souvislosti s problémy s policií, o kterých jste hovořil, že by Vás poslali do Čečny tak jako tak, nebo Vás zavřeli za odmítnutí vojenské služby?" a „Pokud by Vás chtěla policie pronásledovat, jak jste uvedl ve svých důvodech, našli by Vás v jakékoli části Ruska, nemyslíte? Neudělali to.".

Ve správním spise jsou založeny následující dokumenty o obecné situaci v Ruské federaci

- informace Velvyslanectví ČR v Ruské federaci č. j. 12.519/01-KO z 19. 12. 2001 (informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č.j. 144187/2001-LP ze dne 2. 1. 2002), z níž mj. vyplývá, že v případě nespokojenosti obyvatel s postupem milice existuje možnost obrátit se na administrativní soud, na ministerstvo vnitra, na Správu prezidenta Ruské federace pro práci s podněty občanů a v případě nedůvěry ke státním institucím i na nevládní organizace (např. fond G.). Podle uvedené informace se v Rusku čas od času objevují trendy diskriminace občanů a téměř výlučně se jedná o tzv. „občany kavkazské národnosti"; uvedená diskriminace má vyplývat z vleklého konfliktu na Severním Kavkaze, především v Čečensku;
- Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2001 vydaná Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 4. 3. 2002, z níž mj. vyplývá, že „etnické minority,

včetně Romů a osob z Kavkazu a Střední Asie se potýkaly s rozšířenou diskriminací z řad státních orgánů a společnosti, někdy jsou vystaveny též násilí“.

Podle žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný při rozhodování o žádosti stěžovatele o azyl vycházel ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Rusku v roce 2001 ze dne 4. 3. 2002, z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č.j. 144187/2001-LP ze dne 2. 1. 2002 a z informací o Rusku obsažené v databázi ČTK. Podle tohoto rozhodnutí měly být všechny uvedené informace součástí spisového materiálu. V rozhodnutí pak žalovaný mj. uvedl, že hlavním motivem policistů byla snaha získat neoprávněný finanční prospěch. I když správní orgán připustil, že negativní jednání soukromých osob mohlo být motivováno vzhledem stěžovatele a že podíl státních orgánů na nátlaku na jmenovaného byl nemalý, s odkazem na informaci od Velvyslanectví ČR v Ruské federaci žalovaný poukázal na to, že stěžovatel měl možnost obrátit se se žádostí o pomoc na další instituce, což neučinil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu, rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející správní řízení v mezích řádně uplatněných stižních bodů. Stěžovatel v kasační stížnosti její důvodnost výslovně opřel o § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Domnívá se, že správní orgán nezjistil úplně a přesně skutkový stav věci a neopatřil si k tomu potřebné podklady a že při zjišťování skutkového stavu věci porušil některé základní zásady správního řízení. Nejvyšší správní soud nicméně zjistil, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil fakticky i důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Domnívá se totiž, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda mu měl být udělen azyl podle § 12, resp. podle § 14 ZA, a zda mu svědčí překážky vycestování podle § 91 ZA.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu nejprve z pohledu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a zjistil, že kasační stížnost stěžovatele je v tomto bodu důvodná. Nejvyšší správní soud totiž shledal v postupu žalovaného při zjišťování skutkového stavu věci několik pochybení, která byla přinejmenším ve svém souhrnu takové intenzity, že mohla ovlivnit zákonnost správního rozhodnutí, a krajský soud měl žalobou napadené rozhodnutí pro tyto vady zrušit. Z nesprávně, resp. nesprávným způsobem zjištěného skutkového stavu pak mohou vyplývat nesprávné právní závěry.

Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že podmínky pro udělení azylu podle § 12 ZA je třeba dovozovat nejen z uvedeného ustanovení, nýbrž také s § 2 odst. 5 ZA, který vymezuje pojem pronásledování. Ve správním řízení bylo z výpovědí stěžovatele zjištěno, že tento byl vystaven nejen opakovaným útokům ze strany soukromých osob (skinheadů a tzv. barkašovců), ale i útokům ze strany milice. Podle § 2 odst. 5 ZA se přitom za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Žalovaný (i krajský soud) odmítl možnost, že by jednání milice představovalo pronásledování, s odkazem na skutečnost, že prokuratura uvedený incident vyšetřovala. Tento závěr je však zpochybněn ve světle jiných podkladů, které si žalovaný opatřil k rozhodnutí o žádosti stěžovatele o azyl. Jestliže totiž stěžovatel ve správním řízení tvrdil, že se prokuratura jeho podnětem nezabývala řádně a pokud z jedné ze dvou zpráv obecné situaci v Ruské federaci založených ve správním spise vyplývá, že „etnické minority, včetně Romů a osob z Kavkazu a Střední Asie se potýkaly s rozšířenou diskriminací z řad státních orgánů a společnosti, někdy jsou vystaveny též násilí“ (Zpráva

Ministerstva zahraničních věcí USA), svědčí tyto skutečnosti spíše pro naplnění pojmu pronásledování ve smyslu § 2 odst. 5 ZA. Pokud měl žalovaný v dané situaci za to, že pojmové znaky pronásledování ve smyslu azylového zákona přesto nebyly naplněny, musel pro tento svůj závěr mít k dispozici další argumenty, resp. další skutková zjištění, jež by v případě stěžovatele vyvrátily jeho tvrzení, resp. tvrzení obsažená v uvedené zprávě o situaci v Ruské federaci. To platí tím spíše, že prohlášení stěžovatele ve správním řízení lze hodnotit jako důvěryhodná, že stěžovatel o okolnostech jednotlivých incidentů poskytl správnímu orgánu podrobnosti, jež nejsou v obdobných typech správního řízení standardem, a že jednotlivé výpovědi stěžovatele si ani vzájemně neprotiřečily. Takové podklady však ve správním spise založeny nejsou. Ve světle uvedené informace Ministerstva zahraničních věcí USA lze podle Nejvyššího správního soudu rovněž považovat za skutkovými zjištěními nijak nepodložené paušální odmítnutí názoru stěžovatele o motivaci útoku ze strany milice jeho vzezřením, kterého se dopustil žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích. Nejvyšší správní soud považuje za pochybení, jestliže krajský soud připustil závěr žalovaného o neprokázání důvodu napadení ze stran milice s odkazem na požadavek poskytnutí peněžního plnění. Závěr o motivaci milicionářů dosáhnout pouze finančního prospěchu by byl bez dalšího přípustný pouze tehdy, pokud by byl vzorec takového jednání uvedených osob v Ruské federaci běžný, a to též bez ohledu na národnost či vzezření oběti takového ataku; pro takový závěr však neexistují ve správním spise, tedy zejména ve výpovědích stěžovatele a ve zprávách o situaci v Rusku, jakékoliv podklady. Za situace, kdy stěžovatel poukazoval na opakované nepřátelské jednání ze strany milice, způsobené jeho vzezřením, a kdy existence diskriminace minorit, zejména obyvatel kavkazských národů, k jednomu z nichž stěžovatel náleží, ze strany obyvatelstva i státních orgánů je dokumentována v obou „nezávislých“ zprávách ministerstev zahraničních věcí ČR a USA, se požadavek peněžního plnění ze strany milice jeví spíše jako záminka pro další diskriminační jednání ze strany milice.

K závěru krajského soudu, že stěžovatel nepředložil konkrétní důkazy o tom, že atak ze strany milice a incident s podpálenými dveřmi byl způsoben stěžovatelovým vzezřením, je podle Nejvyššího správního soudu třeba uvést, že v řízeních podle azylového zákona je prokazování faktického stavu zpravidla složité. Uplatní se sice základní princip, podle něhož důkazní břemeno spočívá na žadateli o azyl, na straně druhé však z povahy věci vyplývá, že žadatelé o azyl nejsou z faktických důvodů schopni předložit pro většinu svých tvrzení přesvědčivé důkazy. V takových případech je na žalovaném, aby vyhodnotil důvěryhodnost a pravděpodobnost pravdivosti jednotlivých tvrzení žadatele o azyl v průběhu správního řízení. To jistě nelze interpretovat tak, že by správní orgán byla snad povinen přijmout ničím nepodložená tvrzení nespadající do celkového kontextu případu. Na druhou stranu v případě, kdy se stěžovatel snažil o opodstatnění tvrzených skutečností, jeho vyjádření jsou důvěryhodná, logická, obsahují podrobnosti v obdobných případech spíše nezvyklé a zejména pokud tato vyjádření nejsou v protikladu k objektivně zjištěné situaci v Ruské federaci, nelze pouze z důvodu důkazní nouze, kterou stěžovatel nezavinil, dospět k negativnímu rozhodnutí, tj. k rozhodnutí o neudělení azylu.

Nejvyšší správní soud zjistil některá další pochybení, kterých se žalovaný ve správním řízení dopustil. Jedná se zejména o skutečnost, že ve správním spise nejsou založeny všechny dokumenty, na které správní rozhodnutí žalovaného odkazuje a ze kterých správní orgán podle svých slov vycházel (zejména jde o zprávy ČTK o situaci v Ruské federaci). Dále je pro naprostou nepřípustnost třeba odmítnout sugestivnost některých otázek kladených správním orgánem stěžovateli v průběhu pohovoru k důvodům žádosti o azyl (jež jsou citovány výše). Správnímu orgánu nutno rovněž vyčíst absenci jakýchkoliv zjištění o činnosti

tzv. barkašovců v Ruské federaci, jejich vztahu k milici a k osobám kavkazského původu, a to v situaci, kdy stěžovatel problémy s barkašovci, jímž měl být dlouhodobě vystaven, a nemožností obrany proti jejich útokům z důvodu propojení na milice, rovněž odůvodnil svou žádost o azyl. Nejvyšší správní soud má rovněž zásadní výhrady proti způsobu použití informací o zemi původu obsažených ve zprávách ministerstev zahraničních věcí. Správní orgán si podle jeho zjištění z těchto zpráv vybral pouze ta tvrzení, která odpovídala jeho konečnému rozhodnutí, a naopak opominul, resp. se nevypořádal s dalšími informacemi, které byly v rozporu s jeho zjištěními. Správní orgán např. na straně jedné rozsáhle citoval informace o místech, kam se lze v Ruské federaci v případech negativního jednání teoreticky obrátit se žádostí o pomoc, na straně druhé zcela pominul informaci o tom, že etnické minority, včetně osob z Kavkazu a Střední Asie se v Rusku potýkaly s rozšířenou diskriminací z řad státních orgánů a společnosti a někdy jsou vystaveny též násilí, ačkoliv taková informace byla obsažena v obou ve správním spise založených zprávách o situaci v Ruské federaci. To je třeba považovat za zásadní pochybení správního orgánu.

Nejvyšší správní soud uvedená závažná pochybení žalovaného při zjišťování skutkového stavu ve správním řízení na rozdíl od krajského soudu nepřehlédl. Tato pochybení znamenají porušení zákonem stanovené povinnosti správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tímto účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 32 odst. 1 SŘ), resp. porušení základních zásad správního řízení zakotvených v § 3 odst. 3 a 4 SŘ, jejichž aplikace se stěžovatel dovolával. Jde přitom o pochybení takového charakteru, že mohla ovlivnit zákonnost napadeného správního rozhodnutí, a krajský soud měl proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Neučinil-li tak, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než shledat důvodnost bodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Hodnocení správnosti postupu krajského soudu při posouzení právní otázky, zda měl být stěžovateli udělen azyl podle § 12 ZA, resp. zda se na něj vztahují překážky vycestování ve smyslu § 91 ZA, lze podle Nejvyššího správního soudu učinit teprve na podkladě řádným způsobem zjištěného skutkového stavu. Doplnění skutkových zjištění bude teprve předmětem dalšího správního řízení, a proto se Nejvyšší správní soud důvodností těchto stižních bodů nemohl zabývat. Proto pouze na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že oprávněnost argumentace o nevyužití všech potupných možností zajištění ochrany před nezákonným jednáním bude třeba posoudit teprve ve světle doplněných skutkových zjištění, a to zejména ohledně faktického propojení tzv. barkašovců se státními orgány Ruské federace, popř. dalších zjištění ohledně přístupu ruských státních orgánů k osobám kavkazského původu obecně. Pro případ zjištění takového propojení, resp. apriori negativního vztahu ruských státních orgánů vůči takové skupině osob by požadavek vyčerpání všech dostupných a představitelných prostředků ochrany před nezákonným jednáním byl z pohledu možnosti konstatovat pronásledování ve smyslu § 2 odst. 5 ZA, požadavkem extenzivním a navíc i fakticky nesplnitelným. Dochází-li k nezákonnému diskriminačnímu jednání ze strany silových orgánů státu (v daném případě milice), pak ke konstataci pronásledování může v některých případech postačovat již jeden, resp. opakovaný neúspěšný pokus o zjednání nápravy u funkčně nebo instančně nadřízeného orgánu; v takových případech by bylo v rozporu s principy azylového práva požadovat po žadateli o azyl, aby se ochrany domáhal stále dokola, resp. aby donekonečna usiloval o zastání u orgánů, které mu již jednou pomoc poskytnout odmítly. S touto otázkou se správní orgán ve svém rozhodnutí nevypořádal, a proto bude třeba, aby tak učinil v novém řízení.

Pokud jde o otázku udělení azylu podle § 14 ZA, Nejvyšší správní soud se naopak ztotožňuje s úvahou krajského soudu o nenárokovosti tohoto druhu azylu. Rozhodnutí

žalovaného o udělení, resp. neudělení humanitárního azylu je vždy výsledkem správního uvážení, které soudu přísluší přezkoumat pouze v intencích § 77 odst. 2 s. ř. s., tj. zda správní orgán správního uvážení nezneužil, resp. pokud nepřekročil zákonem stanovené meze takového uvážení. Taková skutečnost nebyla krajským soudem zjištěna a nebal zjištěna ani Nejvyšším správním soudem. Proto nelze než dospět k závěru, že právní úsudek krajského soudu stran zákonnosti výroku správního rozhodnutí o neudělení azylu podle § 14 ZA je správný.

Nejvyšší správní soud tedy s poukazem na výše uvedené shledal důvodnost kasační stížnosti stěžovatele, když zjistil, že řízení před správním orgánem vykazovalo vady spočívajících tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Nejvyšší správní soud uzavírá, že Krajský soud v Hradci Králové měl žalobou napadené rozhodnutí pro tyto důvodně vytýkané vady zrušit. Vzhledem k tomu, že v daném případě byl naplněn stěžovatelem uplatněný důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., bude třeba, aby Krajský soud v Hradci Králové zrušil napadené správní rozhodnutí o neudělení azylu stěžovateli, neboť zjištění skutkového stavu vyžaduje zásadní doplnění. V dalším řízení je Krajský soud v Hradci Králové vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Vzhledem k § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Hradci Králové v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. června 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu